

LOV OG EVANGELIUM

OPPBYGGELIG BLAD GITT UT AV NORSK LUTH. LEKMANNISMISJON

Nr. 5

15. mai 1980

16. årgang

DEN STORE HVITE SKARE

Av Øyvind Andersen

Bønn: Kjære Jesus, vi takker deg fordi du har kjøpt oss til Gud ved ditt eget blod, og åpnet veien for oss like inn til den evige salighet hos deg. Herre, la oss ved din nåde få komme dit at du vil tale til oss ved ditt ord, at den Hellige Ånd må få gjøre all din gjerning i våre hjerter. Amen.

Fra Johs. Åpenbaring 7,9-17 leser vi: Deretter så jeg, og se, en stor skare, som ingen kunne telle, av alle ætter og stammer og folk og tungler, som stod for tronen og for Lammet, klædde i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender, og de ropte med høi røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet.

Og alle englene som stod omkring tronen og om de elste og om de fire livsvesener, og de falt ned for tronen på sitt åsyn og tilbad Gud og sa: Amen. Velsignelsen og prisen og visdommen og takken og æren og makten og styrken tilhører vår Gud i all evighet. Amen. Og en av de elste tok til orde og sa til meg: Disse som er klædd i de lange hvite kjortler, hvem er de, og hvor er de kommet fra? Og jeg sa til ham: Herre, du vet det. Og han sa til meg: Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.

Derfor er de for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem. De skal

ikke hunge mere, heller ikke tørste mere, solen skal heller ikke falle på dem, eller noen hete, for Lammet, som er midt for tronen, skal vokte dem og føre dem til livsens vannkilder, og Gud skal tørke bort hver tåre av deres øine. Amen

Vi hører om en stor skare som står for tronen. De er altså klædt i lange hvite kjortler, og de har palmegrener i sine hender. De står for Gud fullkommen rettferdige, rensed for all synd, der er ingen plett eller rynke eller noe sådant ved dem, som Guds ord sier, og palmegrenene er uttrykk for seier, de har seiret og nått målet, de er fremme.

Disse kommer fra alle kanter, alle er representert, alle ætter og folk og stammer og tungler. Det er en underlig skare, og så roper de med høi røst at frelsen tilhører vår Gud og Lammet. Det er underlig å se den skaren som har nått frem, for den synger om himmelen, de som har nått målet har gjort mange erfaringer underveis, og de kunne synge om mange ting som Gud har gjort og som Gud har hjulpet dem med, de har mange velsignelser og meget hjelp og erfaringer bak seg, men det er bare en ting der synges om i himmelen, og det er Guds og Lammets sang. Og det blir sagt at frelsen tilhører vår Gud og Lammet. Det er som om de ikke tenker på noe annet enn ham som sendte sin Sønn til verden, og på ham som kom til verden og kjøpte oss til Gud med sitt blod, og derfor hele æren.

Det er Lammets sang som synges i himmelen det ser vi også i et tidligere kap. i Johs. Åpenbaring. Det går også frem av det som blir sagt senere. Og alle englene som står omkring, de står omkring tronen, og de står omkring de elste, og omkring de fire livsvesener. De faller på sitt åsyn ned for tronen, og også de vidner og roper: Velsignelsen og prisen og visdommen og takken og æren og makten og styrken tilhører vår Gud, han som sitter på tronen. Amen.

Det er ikke noe menneske som prises, det er Gud som prises, og ved det Gud prises er det mennesker som er nått frelst hjem.

Så får da Johannes et spørsmål fra en av de elste hvem disse er som står der i de lange hvite kjortler, og hvor de er kommet fra, og Johs. ber han selv svare på det. Du vet det, sier han, og han får vite hvem det er. **Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod, derfor** er de for guds trone.

En kunne nesten si at det virkelige store, sett fra vårt tidspunkt i dag, er ordet **derfor**. På hvilken måte må vi se, på hvilken måte kan vi nå frem, på hvilket grunnlag skal vi nå frem, hva skal det til forat vi kan nå frem, og stå i denne seirende skare?

Det som det først og sist og fremfor alt kommer an på er, å ha tvettet sine kjortlert og gjort dem hvite i Lammets blod. Det er det at jeg er rensert ved Jesu Kristi forsonings nåde, og at jeg står iklædt - ikke i mine gjerninger - men i Jesu Kristi gjerninger for Gud. Og denne hvite drakten, leser vi fra Guds ord, den er bilde på Jesu Kristi rettferdighet, som er oss tilregnet, vi er iklædt Jesus Kristus.

De kommer ut fra den store trengsel, og mange har spurt hva det er for en trengsel. Jeg kan ikke finne annet svar enn at det er selve vilkårene for en kristen her i verden. I verden har I trengsel, sier Jesus, men frykt ikke, jeg har overvunnet verden. Da apostelen Paulus vendte tilbake til Jerusalem fra sin første misjonsreise, samlet han mange av de kristne som var vunnet og talte til dem. Ap.gj. 14,22) Der

sier han bl.an. : Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler. Det ordet som står i grunnteksten er i grunnen noe helt annet enn det vår oversettelse synes å si. Det bør oss å gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler, står det, og dette **bør** i gresk er alltid uttrykk for Guds evige rådslutning med oss mennesker. Det er Guds evige råd at denne verden, det blir en stor trengsel som de kristne må igjennom for å nå inn i det fullkomne Guds rike.

Det er et synspunkt som jeg sjelden eller aldri hører om i forkynnelsen i dag. Man kan nok tale om at de kristne har motstand og vanskeligheter i verden, men at dette er et vilkår for å bli salig, at denne verden blir en stor trengsel for dem, at viss den ikke er det så kommer jeg ikke til å nå målet, så kommer jeg ikke til å ta imot Jesus, der er meget sjelden. Det er et budskap som er meget alvorlig for oss nutids-kristne. Man prøver jo idag å innrette seg så godt man kan i denne verden, og mange taler like frem at denne verden kan forbedres og bli et skikkelig oppholdsted for kristne mennesker.

Det er umulig i følge Guds eget råd. Denne verden ligger i det onde, og Jesus sier i sin yppersteprestelige bønn i Johs. 17,14: Jeg har gitt dem ditt ord, og verden hater dem, fordi de ikke er av verden, likesom, jeg ikke er av verden. Hele verden ligger i det onde. Gud har elsket denne verden, slik at han gav sin Sønn til frelse for dem, det har han gjort, men verden kan ikke forbedres, og den som er i harmoni med verden kan ikke komme inn i det fullkomne Guds rike. Det er altså et vilkår for å komme inn i Guds rike, at denne verden er blitt meg en eneste sammenhengende trengsel fra først til sist. Det er det som egentlig går frem av det ordet vi her har i Johs. Åpenbaring. Derfor står det nåtid her, den som kommer, de har ikke kommet, men de kommer, hele tiden kommer de ut av den store trengsel.

Og så er de ved Guds trone fordi Jesus har kjøpt oss til Gud ved sitt blod. Hør nå dette du idag: **Det er for Jesu skyld du kommer til å nå frem.** Du får det ikke lett i denne verden, du som tar imot frelsen i Jesus Kristus, men det er

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivilljuge g aver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseing, adres seforandring og g aver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund, telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad,
4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

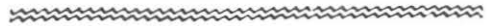
Kass.: Sverre B ohn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikoy Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri

Guds hellige her p a jorden

Av Carl Fr. Wisl off

Allmechtige, evige Gud. Du som helliggj or dine utvalgte og elskede ved din enb arne og elskede S nn Jesus Kristus, gi oss nåde til   etterfølge deres tro, h op og kjærlighet, for at vi også med dem må bli salige. Ved denne din elskede S nn Jesus Kristus, vår Herre, som ikke meningen du skal ha det. Men du kommer til   nå målet, like sikkert som du er rensert i Jesu blod. Amen.

Avskrift fra lydband etter den Lutherske timen i Norea radio, med løyve fra Andersen og Norea ved A.L.

med deg lever og regjerer i den Hellige  nds enhet, en sann Gud fra evighet til evighet. Amen.

Evangeliet for Allhelgens dag, 2.rekke, står skrevet hos Matteus 5, 13-16: Dere er jordens salt. men dersom saltet mister sin kraft, hva sl al så det saltet med? Det dugert ikke lenger til annet enn   bli kastet ut og tr kket ned av menneskene.

Dere er verdens lys. En by som ligger på et fjell kan ikke skjules. Heller ikke tenner noen et lys og setter det under en skjepe, men i staken. Da lyser det for alle som er i huset. Slik skal dere la lyset deres skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerningene dere gjør, og prise deres far i himmelen.

Alle helgens dag er en av de mest markante dager i kirkeåret. Mange som ellers ikke er så ofte   se i kirke og bedehus, de kommer den dagen. Det blir tent lys på de kjøres graver, de blir pyntet med blomster - og mange tanker går til dem som ikke lenger er blant oss. I kirken synger vi om den store hvite flokk, og det er mange som tørker bort en t re i all stillhet.

Det er godt   ha en Alle helgens dag i kirkeåret. Vi må likevel være klar over at en slik dag lett kan få et preg av religiøs sentimentalitet. Det kan bli følelser uten omvendelser og tro.

Og hva verre er, denne dagen kan lett bli «alle dødes dag» i stedet for de helliges og frelstes dag. La oss huske at ikke alle døde er salige. Guds ord sier: Salige er de døde som dør i Herren heretter.  p. 14,13. Djevelen ville helst gjøre den setningen litt kortere, han sier: Salige er de døde. Guds ord sier: Det er ingen for-d mmelse for dem som er i Kristus Jesus. Rom. 8,1. Djevelen setter punktum for tidlig, han vil ha oss til   tenke: Det er ingen for-d mmelse.

Jeg sier igjen: Det er godt vi har en Alle helgens dag i kirkeåret. Men la oss alltid minnes hva denne dagen er, og hva den ikke kan være, etter Guds ord.

Dessuten skal vi huske på vår Lutherske kirke har   si oss om begrepet «helgen». H r

hva Kirkeordinansen av 1539 sier som veiledning til presten - nettopp med tanke på forkynnelsen på Alle helgens dag. Kirkeordinansen sier: Alle helgens dag skal det prekes om den rette kristne tro som Guds helgener hadde, og hvorledes en skal etterfølge og hedre dem uten påkallelse og vrang dyrkelse Slik ble det sagt da reformasjonen ble innført i Danmark og Norge. Og det var ingen dårlig veiledning presten fikk der.

En kan si at her ble helgen-begrepet på en måte trukket ned på jorden - inn i hverdagen. En helgen er ikke et menneske som er så hellig at han har oppnådd en spesielle stilling mellom oss vanlige syndere og Gud selv. En helgen har ikke noen særlig fortjeneste hos Gud, noe som vi kan påberope oss. En helgen går omkring på jorden.. Og de som alt er kommet frem og står i lysets bolig for Guds og Lammets trone, det er de som her på jorden fant den smale vei som fører til livet.

Den teksten vi har for oss, er hentet fra Bergprekenen. Jesus sier at de kristne er jordens salt og verdens lys. Ja dette er nettopp en tekst som taler - ikke om Himmelen - men om jorden og livet her. Det er de hellige her på jorden vi skal tenke på ut fra denne teksten, ikke i første rekke dem som er kommet fram og står for Guds trone.

Ut fra disse betraktninger former det seg naturlig et tema for dagen: Guds hellige - deres store oppgave, og deres risiko.

1. Jesus markerer aller først den store forrett som de kristne har. Det er stort å få være blant dem.

Dere er jordens salt. Det skulle være klart hva Herren taler om. Meningen er at de ikke er kristne for seg selv - men for de andre.

Saltsmaken kan en ikke få vekk når den først er der. Jeg husker noe som hendte den minneverdige våren 1945. Norge var fritt igjen. Vi ble buden til noen venner hvor vi skulle feire frigjøringen med eggedosis. Men så gikk det ikke bedre enn at vertinnen kom til å ta salt i stedet for sukker. Kanskje var det all sinnsbevegelsen den forunderlige våren som hadde

skylden. Jeg vet ikke. Men vi minnes av og til eggedosisen når vi treffer våre gamle venner. Saltsmaken var ikke til å få vekk.

Hvor der er salt, der er det også saltsmak. Saltet utøver sin virkning bare ved å være der, det gjør ikke noe vesen av seg annerledes enn at det er der hele tiden.

Og så skal altså de kristne være jordens salt. De skal være kristne - ikke bare for seg selv, men for de andre.

Ikke nok med det, Jesus sier ikke at de skal være jordens salt, han sier at de er det. Det er deres kall og deres situasjon. For et stort kall - og for en situasjon.

En kan nok spørre, slik som det står i 2. Korinterbrev. Hvem er vel duelig til dette? 2. Kor. 2,16. - Nei, vi har ikke noen saltkraft i oss selv. Men vi får den, vi eier den i og med at vi stadig på nytt får den fra Jesus.

Jordens salt. Det må ha tatt seg merkelig ut for dem som første gang hørte dette på et fjell i Galilea. De skulle være saltet for hele jorden - intet mindre. Dette er jo som en misjonsbefaling på forskudd.

Det neste som Jesus sier er ikke mindre merkelig. Dere er verdens lys, sier han. -Det er sikkert sagt med tanke på stedet hos Esaias hvor det står: Jeg vil gjøre deg til et lys for hedningene. Es. 42,6. Det er Herrens tjener det er tale om. Jeg har tatt deg ved hånden, sier Herren, og jeg vil verne deg og gjøre deg til en pakt for folket, et lys for hedningene. Messias skulle komme og gi Guds-kunnskapens lys til alle. Nå bruker Jesus en klang av dette ordet og anvender det på de troende, Dere skal være verdens lys, ja dere er verdens lys.

Vi har ikke noe lys i oss selv, la det være klart. Det vet vi også, alle som er av sannheten har erfart det. Vi tok så ofte feil, hjertet vårt er ingen lyskilde. Men hvordan kan vi da være verdens lys?

Vi kan lese oss til forklaringen i Filippenserbrevets annet kapitel: «For dere kan være ustraffelige og rene, Guds ulastelige barn midt iblant en vanartet og vrang slekt i hvilken dere viser dere som et lys i verden.»- Kjære Herre

Jesus, sier vi uvilkårlig, hvordan går dette for seg, kan vi være lys i verden?

Ja for Guds ord fortsetter og sier: « -idet dere holder fram livets ord.»(Fil. 2,15 f.)

Det er ved å holde fram livets ord vi er verdens lys. Det sanne lys er Guds ords lys.

Enda en ting blir sagt i teksten vår om de troendes høye stilling. En by som ligger på et fjell kan ikke skjules. Nei, selvsagt kan den ikke bli gjemt bort. Den er jo der. Der borte på en haug ligger en liten by - en landsby ville vi si - den ligner mange andre av samme slag. Men den ligger på toppen av høydedraget, en ser den uten vanskelighet på lang avstand. Den simpelthen er der, og så ser man den.

Enten er man salt og lys, eller man er det ikke. Det kommer an på å være det man er.

En kunne kanskje anvende et kjent historisk sitat. Det var i året 1773. I de fleste land var det veldig motstand mot jesuitterordenen, ikke minst i katolske land. De ville at paven skulle oppheve ordenen. Det hadde han ikke lyst til og så kom flinke mennsker og foreslo reformer og kompromisser, en kunne jo endre litt på dem. Men det ville ikke paven. Han sa: Sint ut sunt, aut non sint. Enten får de være som de er, eller også får de opphøre å eksistere. Han valgte det siste alternativ .

Vi skal så visst ikke ta jesuittene til forbilde. Men det var dette som paven sa. Enten får de være som de er, eller også får de ikke være til i det hele tatt.

I grunnen - og rett forstått - er dette de kristnes situasjon.

2. Men her er en risiko, sier Jesus, og dette er det neste vi skal feste oss ved. Jo større kall, dess større fare. Faren er at saltet kan miste sin kraft.

Nå skal vi ikke her gi oss til å diskutere om det virkelig er slik at saltet kan miste sin kraft. I grunnen er jo det ikke mulig, men vi har alt talt om det. Kommentarene pleier å si at saltet i dette land var så oppblandet med andre ting at det kunne bli borte av den grunn. Vi skulle

ikke hefte oss ved sånt. Den store hovedsaken er at **dette** salt - som er de kristne - det kan miste sin kraft.

Og det skal vi legge oss på hjerte.

Her er det neppe tenkt på åpent frafall fra kristentroen. Jesus tenker ikke her på offentlig fornektelse og grove synder. Det er noe alle må legge merke til. Nei, at saltet mister sin kraft er noe annet. Det går tilsynelatende gradvis for seg, saltsmaken svinner og er til sist ganske borte.

Den historien er vel kjent. De var så frimodige, de unge menneskene, da de bekjente at de var blitt troende. De var så glade og frimodige at det lyste av dem. Men etter en tid var det ikke slik mere. Kraften var borte. Hva er skjedd? Saltsmaken er borte. Det er ikke noe som skiller dem fra vanlige verdensmennesker lenger, verken i tankegang, meninger, fram-treden eller oppførsel. Deres verdiskala er som verdens forøvrig. De mener det samme som folk flest mener, og går der folk flest går. Saltet har mistet sin kraft.

Vi har et ord 2. Tim. 4,10 som står til evig advarsel. Det står noe om Demas, som er nevnt et par ganger ellers også i brevene. Men her står det så vemodig: Demas forlot meg, for han fikk den nåværende verden kjær. Det var blitt mindre og mindre av saltsmak med Demas. Han irriterte ingen med sin ranke evangeliske holdning lenger. Han stakk ikke av i det gode selskap mere. Han passet inn i vanlige menneskers tankegang, og hadde verdens verdiskala å dømme saker og personer etter. Til sist forlot han Paulus-fordi han alt hadde forlatt Jesus. Han var blitt verdslig.

Verdslighet-et ord som en aldri hører lenger. Men det er et aktuelt ord i virkeligheten. Verdslighet- det vil si å skikke seg like med verden, i sinn, tankegang, oppførsel.

Verdsligheten sniker seg inn i vårt kristne miljø. En tysk ungdomsleder skrev: Om Demas hadde levet i våre dager, hadde han ikke behovet å gå ut i verden. Han kunne bare ha blitt leder i den kristne ungdomsklubben.

Krasst sagt? Jeg tror ikke det. Både unge og

eldre bør vokte seg.

Dette bildet med saltet blir ofte misbrukt. Folk sier: Saltet skal ikke ligge i en bøsse for seg, det skal blandes inn i grøten så det kan gjøre nytte for seg.

Og det er jo sant som det er sagt-om grøt. Men det stemmer ikke når det gjelder de kristne, hvis man dermed mener at de troende skal følge verdens barn i tanker, meninger, livsstil og fornøyer. Det er **forskjellen** mellom saltet og alt det blir brukt til, det er denne forskjellen som er poenget i lignelsen. Og Bibelen har nok av formaninger til de troende om å «ferdes i frykt så lenge som dere lever som utlendinger her». 1. Pet. 1,17.

Saltet mister sin kraft- og **lyset** blir slokket. En gjør det enklest ved å sette et spann over lyset, en lyselokker-så blir det snart for lite surstoff, og så slokker lyset. Å kvele lyset på den måten, det er den mest hensynfulle måte å gjøre det på, og den enkleste. Så blåser man ikke stearin ut over fruens fine duk.

Lyset blir slukket på grunn av mangelen på surstoff. Det er tankevekkende. Det hender nok dessverre av og til at en som bekjenner kristentroen, glemmer å sørge for at lyset hans har nok luft. Han lar det stå slik til at det blir kvalt.

I 2. Kongebok kapittel 15 leser vi om Asarja, Judas konge. Han gjorde hva rett var, står det-men offerhaugene ble ikke tatt bort, folket vedble å ofre på haugene.

Jeg glemmer ikke professor Karl Volds tale like før jul i 1931, da han ga oss eksamenskandidater våre avgangsvitnesbyrd. Ikke glem offerhaugene, sa han. Kong Asarja gjorde hva rett var - i Jerusalem. Der var alt tilsynelatende i orden med gudsyndyrkelsen i tempelet. Men offerhaugene - de bortgjemte stedene hvor det ble ofret til avguder, tok han ikke bort.

Det gikk galt med Asarja. Han ble spedask.

Det gikk galt med så mangen ivrig kristen, sa professoren. Han gikk så frimodig ut i felten. Men etter noen år er han ganske forandret. Han slår ikke et freidigt slag for Guds sak lenger. Det er ikke krsft i vitnesbyrdet mer. Han støter ingen mann av sadelen nå lenger. Hva er skjedd? Ett eller annet sted fikk det stå en offerhaug hvor det ble ofret til avgudene. Og så gikk det galt.

Må Gud hjelpe oss til ikke å spare offerhaugene.

Det lå en spørsmålslapp i kassen ved en ungdomsleir. Hvordan få mere frimodighet til å vitne om Jesus, var spørsmålet. Jeg svarte: Mer frimodighet får du ved å bruke den frimodighet som du har. Den vokser ved bruk.

Lyset skinner klarere og klarere ved at en lar det lyse. Så enkelt. så fullt av løfter.

fra «Utvelgelsen i Kristus».

Rettferd — eigenrettferd

For det seier eg dykk, er ikkje dykkar rettferd tykkje større enn rettferda åt dei skriftlerde og farisearane, so kjem de ikkje inn i himmelriket. Mat. 5,20. Dei vart vel ikkje lite forferd då Jesus tala til dei slik. Tenk å stilla skriftlerde og farisearar fram med ei rettferd som ikkje gav adgang til Guds rike. Ja, han seier til sine: «Er ikkje dykkar rettferd mykje større, so kjem de ikkje inn i himmelriket.»

Jamen, det er jo desse som er berarar av Guds rike i blandt oss. Ta desse bort fra Israel, kva har vi so igjen? Dei ofrar, ber blodet inn i heilagdomen, dei lerer folket Herrens bud og forskrifter. Dei held oppe alt det synlege i Guds rike. Kan det vere noko galt her? Nei, det var ikkje rart dei sa om Jesus, Han er forgjord, han legg seg burt i ting han ikkje har greie på. Du er enda ikkje 50 år sa jødane, og so hev du sett Abraham. Jesus sa til dei «Det seier eg dykk for vist og sant, før Abraham vert til, er eg til. Då tok dei opp steiner og vilde steina han. Dei forakta og hata Jesus fordi han tala soleis. Det står fast, du veit ikkje at du er fattig, blind og naken. Uten rettferd frå Gud.

Kva må då til når desse står under Guds vreiðe? Hadde det ikkje vore rett og vendt søkelyset mot sitt eige hjarta? Nei, i staden so leita dei etter feil hjå sjølve sanninga. Slik er menneske, dei elska mørket betre enn ljuset, for gjerningane deira var vonde. Å, kor Jesus hadde medynk med desse folk, men dei forstod det ikkje. Dei meinter dei var rettferdige, kva sjølve domaren sa.

Den store massen går fortapt fordi dei ingen rettferd har. Dei bryr seg heller ikkje om å eiga noko rettferd, for dei er av verda, uten Gud og uten von.

Du som les dette, skulle du ikkje vakna opp for det er forseint? Tenk, møta den rettferdige utan rettferd? Kva vil du då svara? Då lyt du, og alle sanna det dei nekta her: Eg er fortapt. Ingen andre enn du sjølv ber ansvaret for det, for Han har søkt deg sårt og lenge.

Men det er endå ein flokk til når massen er burte, den skal og delast på dommens dag. Kva er årsaka til det? Ordet seier, dei har ei rettferd som er falsk, og som ikkje kan stå seg for Gud. For nokon har starten vorte feil. Eit heilagt liv, omvendning, bønn og bekjennelse var grunnen til denne rettferd. Ein kan nå langt på denne vei, men aldri langt nok, for grunnen til denne rettferd heiter: Gjerningar. Om fimodet vert stort, gjerningane mange, tala profetord og drive ut onde ånder, so strekk det ikkje til. Skrifta seier: Fordi dei ikkje søkte henne av tru, men tenkte dei skulle vinna fram med gjerningar. - Rom. 9, 32.

Dei var ikkje i tvil på at dei var dei rette borgarar av himmelriket. Å, det vert so tungt ein dag å høyra : Gå burt frå meg, de som gjorde urett. Rettferda var falsk og sjølvlaga. Finst det slike i folket idag? Du får svara sjølv. Kva er orsaka til at so mange berre får ei falsk rettferd? Den som kunne svara kort og godt på det. Hovedårsaka er vel den, menneske trur ikkje det Herren har sagt. «Ingen kan sjå Guds rike uten han vert fødd på nytt» sa Jesus til Nikodemus. I Han hev de og, då de var komme til trua, fengje til innsegld den Heilage Ande som var oss lova, Han som er pantet på vår arv. Ef. 1.13. Men for oss hev Gud openberra det ved sin ande: Men er det nokon som ikkje har Kristi ande, so høyrer han ikkje honom til. Rom.8.9.

Desse og liknande ord, tek satan og menneske -fornuften burt, for han vil ikkje missa sin eigeidom. Her vert grunnlaget lagt for ein falsk rettferdighet, som er kjøtet og det naturlege menneske sin veg til himmelen. Dei som lever og arbeider her, vil og vera med å føra andre inn på denne veg. Sjå Galatarane og alle som Jesus gråt over fordi dei levde i og av sit eige, dei ville ikkje veta av ein annans liv, fred og rettferd.

Her lever mange og idag, og drar andre med seg, ogso av dei som hadde fått sett Guds frelsa

i Jesus.

Korleis kan vi få den sanne rettferd?

Vi må gå til skrifta og sjå kva der står skreve: Den derimot som ikkje har gjerningar, men trur på han som rettferdiggjør den ugudelege, han vert trua hans rekna til rettferd Rom.4.5.

Da en ugudelig jeg blevet var, utfattig sjel som inntet i seg har, da fikk jeg se det blod på korset rant, og lægedom for sjelesmerten fant.

Å verta rettferdiggjort ufortent, det kan aldri smaka det gamle menneske, det strir enten for å leva i synda, etter sine lyster, eller verta antatt av Gud ved sine eigne gjerninger. Difor er det so mange smertelege erfaringer under lova sin dom, for at nådestolen skal verta den einaste trøyst. Eller og at eg må ha ein i min stad, for liv og rettferd finst ikkje hjå meg. Det liv og rettferd vi må ha, den får vi ved tru, syn, eller å

høyra. Ved synet på koparormen fekk Nikodemus nytt liv. Ved tru vert Abraham erklert rettferdig. Ved å høyra om det Gud hadde gjort med Jesus, falt den Heilage Ande på dei som høyrde, i huset til Kornelius. Soleis skal vi og få sjå i Ordet om stedfortredaren Jesus. Han er vårt liv, vår fred og rettferd. So skal vi få tru ordet om at alt det Jesus gjorde, er alle de le syndeslaver sit fullkomne liv. Slik fekk ein liv et og trua første gong, og slik lyt ein få det til målet er nådd. «Mot mi urettferd, Kristi rettferd. Mot min død, Jesu liv. Mot min kulde, Jesu fullkomne kjærleik.

Lær kun å føre det sterke troens skjold, det er å gjøre sin Gud til vern og vold. Hvem vil deg røre, du er i god behold.

Odd Dyrøy.

Satans synagoge

Jeg fikk nylig et brev med helsing fra Åpenb. 3,7-11, der ble jeg stoppet av overskriftens ord.

Hva er satans synagoge? er det noe som eksisterer i vår tid? Jeg tror at det spørsmålet er noe vi burde interessere oss mer for enn vi gjør i dag.

Synagoge er navnet på et hus hvor de samles om Guds ord. Disse hus er satan også interessert i, og han er ikkje så likesæl som vi til å møte opp. Han kommer for å ta ordet bort, og gjør alt for å bli herre i huset, prøver å få ting inn som gjør at Ånden må ut, for et hus der Ånden har herredøme er hans verste fiende.

Våger noen av oss som lever i dag å tro at noen av våre kirker og bedehus er blit det vi kan kalle satans synagoge? Stopp litt og tenk over det. Jeg tror at satan har fått så mange ting inn i disse hus ved sitt arbeide, at Ånden litt om senn har trukket seg tilbake. Og nå er han kommet så langt at han forsøker å få dans inn i disse hus, for å vinne mennesker for gud. Slike tanker skyter han inn, og forsøker å gjennomføre dem, men tror noen at den Hellige Ånd er med på det? Når han så får trengte Guds ånd unna, kan alt det andre foregå som før, for han har ingen ting imot møter når bare Ånden ikke er med, for da er åndskraften over møtet borte. Her kan jeg ta med noe fra min virketid. Jeg skulle besøke to bedehus på et aldeles ukjent sted, med en uke på hver plass. På det første sted var huset fullt, og med en åndsmakt jeg sjelden hadde opplevd maken til. På det andre stedet var det helt stengt, og det ble en uke med kamp og søvnløshet, for Ånden var ikke med. Siden fikk jeg høre at der var en konflikt i forsamlingen, et satans verk som gjorde at ånden ikke fikk komme til, og satan ble herre i huset inntil saken ble ordnet.

Derfor er det meget nødvendig å passe på at slike ting ikke får bli i forsamlingen, for elles holdes Guds Ånd borte og satan får selv råde. Han har ingen ting imot gudstjenester eller møter, når bare ikke Guds Ånd får råde og virke gjennom dem. Jeg har lest både Solsvik og

Veggelands stykker i Dagen den siste tid, og jeg er fullt enig med dem når de sier at der de gamle emissærene sto frem med sin forkynnelse kunne du kjenne en veldig åndsmakt over møtene.

Du kan også idag høre god forkynnelse, men hvor er åndsmakten? Mange ganger føles det slik at dette bare er tillært.

For en tid siden fikk jeg høre en av dem som hadde Åndsmakten over sin forkynnelse, og jeg sat der og takket gud for at det ennu fantes noen som hadde Guds Ånd med seg. Han var ingen bråkmaker, men han hadde en stille og overbevisende ånd over sin tale og vidnesbyrd, så du følte at den hadde makt over forsamlingen. Det er vel trolig siste gangen jeg får være med på et slikt møte, da jeg snart er 91 år og hører så lite at jeg må slutte å gå på møter. Men så lenge jeg ser å skrive vil jeg holde på, inntil jeg merker at det havner i papirkurven.

Men nå er satan kommet så langt med sitt arbeide at han har fått samfunnet og styremaktene til å bygge seg hus, samfundshus eller kulturhus kalles de.

Men tror noen at de er bygget for at der skal den Hellige Ånd råde og virke? Nei, satans synagoge hadde vært et mye mer høveleg navn på dem. Ikke for det at disse hus er verre enn andre, for når han kan få en kirke eller et bedehus til å tjene det samme formål, da forstår vi at det er ikke huset det kommer an på. Men et samfunnshus eller kulturhus er bygget opp med det formål at alle mulige ting skal kunne foregå der, og det kan ikke en kirke eller et bedehus, derfor ser vi at slike hus samler langt flere folk enn et bedehus eller en kirke.

Frafallet er kommet mye lenger enn vi tror og Jesus gjenkomst er oss nærmere enn noen av oss våger å tro. Kjære troende brøer og søstre, la oss våke og vente, og til trods for all prøvelse holde oss nær til Ham som kjøpte oss til Gud med sitt blod.

Ole Rolfsnes.

KVEN ER MIN NESTE ?

(Luk.10,23-27)

Sæle dei augo som ser det de ser, sa Jesus til læresveinane sine. Og han la til at mange profetar og mange kongar var huga å sjå det de ser, og fekk ikkje sjå det, og høyra det de høyrer, og fekk ikkje høyra det.

Kva var det så læresveinane såg og hørde som andre ikkje fekk sjå og høyra? Jau, **dei såg Jesus**, Messias, Guds Son, dei hørde ordet frå hans munn direkte og personleg. Mange profetar og kongar hadde nok mange gonger lengta etter å få oppleva den dagen då profetiane og Guds lovnader skulle gå i oppfyljing.

I same stunda sa Jesus, sæl i den Heilage Ande: Eg lovar deg, Fader, du som råder over himmel og jord, at du har løynt dette for dei lærde og kloke og openberra det for dei ulærde og barnslege. Ja, Fader, for såleis tykte du det best. **Alt har Far min gjeve i mine hender**, og ingen veit kven Sonen er, utan Faderen, og kven Faderen er, utan Sonen og dei som Sonen vil openberra det for.

Då steig det ein fram som var kunnig i lova. Han ville freista Jesus og sa: Meister, **kva skal eg gjera så eg kan vinna eit æveleg liv?**

Slike finst det også idag, som spør om det dei veit, som spør for å freista og setja fast dei som trur, som spør utan at dei vil vinna frelse og evig liv.

Men Jesus svarar likevel, og svarar på det han blir spurt om. Vil du vita kva du skal gjera for å vinna frelse og evig liv, så finst det berre det svaret Jesus gav: **Kva står det i lova? Korleis les du? Du skal elska Herren, din Gud, av alt ditt hjarta og med all din hug og med all di makt og med alt ditt vit, og elska nesten din som deg sjølv**, svara han.

Då sa Jesus til han: **Du svara rett. Gjer det, så skal du leva.**

Som dei fleste mennesker gjer så ville denne også koma seg unna og orsaka seg, overfor eit så vanskeleg og umogeleg spørsmål. Og det gjorde han ved å stilla eit nytt spørsmål.

Kven er då nesten min?

Det står at Jesus også tok opp det spørsmålet og det gjorde han ved å fortelja om ein mann som for ned frå Jerusalem til Jeriko. På denne reisa fall han blant røvarar, som kledde han naken og skamslo han, ribba han for det alt og let han liggja der halvdød.

Kven tenkjer så Jesus på med denne som fall i hendene på røvarar? Slike møter me over alt, mennesker som er ille medfarne og ribba for alt av verdi, og ligg der halvdøde, for ånda og sjela er død mens lekamen ennå lever. Røvaren er djevelen og hans mange tenarar i verda, som har ribba dei for barnetrua, trua på Bibelen som Guds ord, og evangeliet om frelse åleine i Jesus Kristus og alt som fylgjer med han, og går ikring såra og lidande og ille medfarne, blinde og forkomne, bundne i alkohol eller narkotika, i hør og eit usedeleg liv, tjuveri, vald og mord, av begjær og kjærleik til mammon og dei ting som verda har å gi, av hug til tom ære, koma seg opp og fram i verda, kravmentalitet, uttaksemd og missnøye og mange andre ting av same slag.

Andre går omkring som fine aktverdige menneske å sjå til, men i ånd og hjarta er dei bundne av almen-religiøsitet, eigenrettferd, tru og tillit til seg sjølv og sine eigne gjerningar, tru på at dei er like gode-ja betre enn andre menneske, sjølv gode og fornøgd med seg sjølv, nidkjære for Gud, men utan å kjenna Guds rettferd og nåde i Kristus Jesus, og utan å gi seg inn under den.

Slike mennesker høyrer også med til dei forkomne og ille medfarne, som har falle i røvaren sine hender, høyrer med til vår neste. Det fanst nok mange av dei også i dei store fylgje som samla seg om Jesus og hørde på orda og læra hans, ivrige og begeistra og trudde på han. Til dei hørde nok også denne lovlærde, som var så vel kjend i lova og Skrifta.

Så høvde det så til at ein prest for same vegen. Han såg mannen, men gikk forbi utan

å ta seg av den forkomne. Likeeins kom det ein levit til same staden, også han såg den forkomne men gjekk framom.

Det var vel ikkje utan grunn at Jesus nemner ein prest og levit, og det er vel ikkje utruleg at den lovlærde hørde til ein av dei gruppene. Prestane hørde vel då som nå til dei mest lærde og med størst kunnskap til lov og rett og til Gud og hans ord, og framom andre hadde ansvaret for Guds gjerning og rike på jorda, og for det folket dei var kalla til å vera tenarar for. Samleis hørde levitten til den åttegreina - Levi stamme - som Gud hadde utvalt til teneste i tempelet og Guds gjerning mellom folket. Så disse to svara vel til prestetane, forkynnarane, emissærane, sekretærane, leiarane, og elles alle som trur på Jesus og er kalla til teneste. Og kven av oss kjenner seg ikkje igjen her, og må slå augene skamfullt ned, når Jesus møter oss med dette ordet. Vekkjer det ikkje mange sære minne, då me såg den ille medfarne og forkomne - og gjekk forbi?

Årsakene kan vera så mange. Nokre kan vel kjenna seg høgt heva over slike, og tenkjer at når dei har stelt seg slik kan dei ikkje venta anna - «som man reder får man ligge». Men dei er vel ikkje så mange som tenkjer og føler slik, får me vona. Dei fleste er vel så opptekne med seg og sitt at dei har ikkje tid eller tanke for andre. Mange av oss er vel kanskje blyge, fulle av frykt og kanskje avsky for «såra», eller mangel på kjærleik og medkjensle, eller hjartelag for dei lidande og forkomne. Mens andre er sjølve såra og forkomne og synest dei har nok med seg sjølve, kjenner seg fatige og utan evne til å kunna vera til hjelp. Den egentlege årsaka for oss alle er vel at me ha fått lite av den barmhjertige samaritanen sitt sinnelag. Kjennskapen og erfaringane i møte med den barmhjertige samaritanen manglar eller er liten, slik at han ikkje har vunne skikelse i oss og fenge gitt oss sin ånd og sinnelag.

Kven er så den barmhjertige samaritanen som kom forbi, såg den forkomne og tok seg av han? Det er vel ingen tvil om at **her taler Jesus om seg sjølv**, i første omgang. Når han brukar

namnet samaritan, kan eg tenkja meg at det namnet var forakta i Isrel, for Jødane hadde ingen omgang med samaritanane, og dei venta seg ikkje noko av dei. Denne manne gjekk bort til den sjuke og ille medfarne, utan frykt for røvarane og for å lida same skjebne, reinsa såra med olje og vin, fetla såra, lindra og lækte, lyfte han så opp på asenet, gav han sin eigen plass, og førde han til eit herbyrge. Det står at han sytte godt for han, og andre morgonen gav han gjestgjevaren pengar og ba han syta godt for han, og legg du ut meir skal du få det att av meg når eg kjem igjen.

Slik var Jesus då han gjekk omkring her på jorda. Prestane og levitane gjekk forbi dei forkomne og ille medfarne av Israels hus, men Jesus tykte synd i dei, tok seg av dei forkomne, lækte og lindra og reiste dei opp, dei fekk inta hans eigen plass, førde dei til herbyrget - sin menighet, samfunnet av dei som trur - sette inn gjestgivarar til å ta seg av dei inntil han kjem att.

Også idag er Jesus den same barmhjertige samaritan, som går ikring og leitar etter forkomne syndarar som har falle blant røvarar.

Men det er idag som den gongen, det er få som bryr seg om han, og dei treng inga hjelp. «Kor ofte ville eg ikkje samla dykk, som høna samlar kyllingane under vengene, men de ville ikkje», sa Jesus og gret over folket sitt.

Berre den som vaknar opp, og blir seg bevisst at han er fanga og ille medfaren av røvaren - djevelen - og ser at han set fast i syndens garn, lengtar etter hjelp og redning og tek imot hjelp og frelse. «Da jeg var i sjelenød, var den hele verden død, ingen kunne, ingen ville hjertets dype jammer stille», syng Brorson. «Jesus, ja min Jesus ene, han er den som kan og vil, hva så andre enn vil mene, Ham jeg trenger meg hen til. Dristig nu, mitt bange hjerte, fatt deg ett frimodig sinn, skynd deg kunn med all din smerte like til din Jesus inn.» fortset han.

Berre den som er seg bevist å ha falle blant røvarar, kjenner smertene og si eiga hjelpeløyse og fortapte tilstand, tek mot hjelp og redning av Jesus. Og berre den han har fått frelsa, og

som har møtt hans hjartelag, kjent hans vin i sine sår, får del i hans miskunnsame hjartelag, sinn og ånd.

Berre den som sjølv har erfare å falla blant røvarar, kjent det på eigen sjel og kropp, og erfare Jesu hjartelag og redning, er skikka til å fortsetja Jesu samaritangjerning på jorda, til å vera «vertshushaldaren» som Jesus overlet sine til: «Syt vel for han, og legg du ut meir enn det eg har gjeve deg, så skal du få igjen når eg kjem att.»

For at me skal eiga hans sinn og Ånd og hjartelag, lyt han ofte lata oss få merka smertene frå **røvaren i oss og om oss og hans vin i såra**. Det er nok grunnen til all trengsel, anfekting og prøvelse som møter Guds barn, til at du så ofte får sjå ditt naturlege andlet i Guds spegel, møter tvil, angst og smerte over deg sjølv, for at du også skal få erfare hans mis-

kunn, nåde og hjartelag. På den vegen blir det ikkje ein død teori, men ei Guds kraft til frelse og teneste.

«Kven av disse tre tykkjer nå du for åt som ein **næste** mot han som fall millom røvarane»? «**Den som gjorde sælebøt på han**», svara den lovkunnige.

«**Gå du bort og gjer like eins**», sa Jesus.

Fylgjer me Jesus sin anvisning og svar og spørsmålet om kva me skal gjera for å vinna evig liv, er eg viss om at det blir ingen mangel på slike som ser at me er fallen blant røvarar og treng om frelse og redning, og den «gode samaritan blir ikkje arbeidslaus, og herbyrget ville bli fullt.

Amund Lid

Gullkorn

De fleste mennesker er for små til å være store. Det er bare de færreste som er så store at de kan være små.

Jeg vil ikke leve lenger enn Gud vil. Men heller ikke dø før.

Det er bedre å lengte etter noe, enn å ha dette, men ikke bry seg om det.

Det fortelles fra gamle dager at når en mann flykter for å redde sitt liv, og når forfølgerne var like i hælene på ham, kunne han da nå inn i en kirke og helt opp til korset og kaste seg ned på dette hellige stedet og legge hånden sin på Herrens alter, så var han frelst. Der var det ingen og intet som kunne nå ham og gjøre ham noe vondt.

Et slikt fristed er Golgata. Når du jages av dine minner, og alle dine anklagere er i hælene på deg, og det gjelder ditt liv, kan du da nå korset og legge deg på kne under det og slå armene om det, så er du frelst. Det fins ingen verken i himmelen eller på jorden eller i helvede som kan nå deg. Der er du berget. Det er fred - i ham.

Det som gjør Guds menn så store og tiltrekkende, er ikke først og fremst hva de har utrettet, men hvorledes de med sin Gud kom gjennom de største vanskeligheter og mørkeste timer, da de som Abraham ga Gud det kjæreste de hadde, gjorde det tyngste som Daniel, og som Moses tålte det nesten umulige. Således forherliget de Gud. Og det er den herlighet som Guds barnet søker - ikke herlighet for seg selv.

H. Steinberger

Gud vil ta vare på deg

Kjære misjonsforbedarar.

Det må ha vore nokre av dykk som har bede for meg i dag, for det har i heile dag vore lettere for meg å gleda meg i nåden enn på ei heller lang tid. I forgårds kveld høyrde eg her på romet mitt ein song som fekk meg til å stansa opp og lyda: «Gud vil ta vare på deg. Kvar einaste dag. Langs heile vegen. Han vil ta vare på deg - ha omsorg for deg. Gud vil ta vare på deg.» Og dertil kom den gode melodien som framheva denne sanninga.

Til tross for spørsmåla som vil melda seg: Trur du verkeleg dette gjeld deg? Er du eit Guds barn? Om du ikkje er det, kvar går du så hen? var det gripande å få lyda til denne sangen, og å få tru på nytt: Så seier Herren til deg Andreas.

Tida er nå komen til å sløkkja ljuset og gå til ro for natta, så me får fortsetja praten i morgon. Sov godt seier du gjerne til meg. Me fekk ei god torebya i ettermiddag, som svala godt, og det bles ein god bris i kveld gjennom romet mitt, her eg ligg i andre etasje, så det skulle ligge bra til rette med ein god svevn.

Her i dette romet delte eg rom med den flinke musikaren og misjoneren til Korea, Dr. Dwight Malsbary, i april 1970. Han var mykje trøyt, og det var eg også som kom noko seint frå Kuala Lipis. Av Dr. Malsbary fekk eg same ordet frå Esaias, som eg også fekk ved avskjedsfesten på Randaberg hausten 1935 og i Norheimsund sommaren 1965, nemleg Esa. 58, 11: «Då skal Herren leida deg alltid og metta deg midt i øydemarka: Han skal styrkja beina dine (det tyder heile innholdet, beina og nervane) og du skal verta som ein velvatns hage, som ei rennande kjelda der vatnet aldri tryt». Dr. Malsbary og eg vart vener for livet. Han er nå heime hjå Herren. Han døydde på sin post i Korea for nokre år sidan. Og eg lever enno.

I morgon, søndag, skal eg, om Gud vil, fara til Malaysia ein tur, i lag med styraren her, Timothy Tow, og ein par andre kinesarar blir

også med. Ein av dei ein student som skal heim til sine. Me har ei veka fri frå skulen.

Etter at me kom tilbake, har eg i dag streva med å flytta til nytt rom på nr. 5 i andre høgda, då dei skulle ha romet i første til gjester som kjem. Der har eg høve til å bli kjent med mange misjonærar. Nyss var her ein familie frå Australia, som hadde arbeidd i Jakarta, Indonesia.

Eg vil igjen få understreka kor viktig det er å få tru at Gud er med. Kjem ein kristen i tvil om det, så misser han motet. Og det kjempa eg med ei heil tid. Ein ting var nå at eg måtte studera utan å ha mine eign e bøker, serleg sakna eg gresk Ny Testamentet. Og ein annan merkbar ting var at sidan eg ikkje har lese gresk på ein par år, så har eg gløymt svært mykje, og i prøvane kvar onsdag blir det berre skamma. Då melder spørsmålet seg om eg er på rett plass, der Gud vil ha meg? Har eg gått min eigen veg? Det blir jo så svert lite direkte sjelevinnar-arbeid. Har ikkje Gud lenger bruk for meg som «menneske-fiskar»? Er det noko hjå meg som hindrar Guds Hellige Ånd?

No har eg her ein jobb som «general supervisor of campus» — kva det no er for noko —, og det har beint fram vore godt å ha mykje kroppsarbeid. Men når eg endeleg sette meg ned med studiet, så var det ikkje lenge før svevnen ville ta meg, og eg måtte kvila kva tid på dagen det så var, eller om kvelden gå tidleg til sengs. Om eg står tidleg opp er det ikkje alltid nok til å førebu meg skikkeleg. Å for ei skam å ikkje vera førebudd i klassen.

Men Gud som kjenner hjarta, han veit kva Anden, det nye livet i oss trår etter. Den Heilage Ande går i forbøn for oss med useielege sukkar. Det var derfor godt å høyra at «Gud vil ta vare på deg.»

Ein annan dag kom det for meg at eg skulle lesa Salme 32. I det åttande verset står det: «Eg vil læra deg og visa deg den vegen du skal ganga, Eg vil gi deg råd med mitt auga på deg». Så gjeld det då for oss å leva så nær Gud, at vi kan skyna kva Guds vilje er, det gode og hugnalege og fullkomne. (Rom. 12, 2).

Du er min Gud. I din hånd er mine tider

(Salme 31, 15-16)

Jeg har hørt fortelle om noen kristelige venner, som en gang sat sammen og fortalte om hva for et ord i språket som var det beste, kjæreste og mest dyrebare. En av dem som var tilstede nevnte da ordet **Gud**, som betyr og er den gode, mente at intet ord kunne være over dette i himmelen eller på jorden. En annen nevnte ordet Imanuel, som betyr **Gud med oss**. En annen holdt på at ordet **Fader** måtte komme med i betraktningen, for han kunne ikke tenke seg noe mer dyrebart navn. En fjerde mente at ordet **Jesus** var det beste, som jo betyr frelser, for uten det ville vi jo være redningsløst fortapt alle sammen.

Nå ser eg også at eg har forsømt dei stille stunder åleine med Herren. Og i så måte liknar me vel mykje på hest og uldtyr, som det står i Salme 124.

Takk for forbøn! Gud sviktar ikkje sine lovnader!

Dykkar utsending

Andreas A. Bø.

Til sist reiste en seg og sa at han helt ut var enig i at de ord som var nevnt i seg selv var såre høye og dyrebare, men de ble ald: riktig dyrebare for et menneske uten at han kunne sette det lille ordet **min** fremfor hvert av dem, så det hette: **Min Gud, min Emanuel, min Fader og min Jesus**. Derfor mente han at ordet **min** i denne forbindelse var beste ordet som var å finne i vårt tungemål.

Og nå, mine venner, la oss ta denne samtale til ettertanke. Hva nytter det vel for oss at vi vet og tror, at der oppe i himmelen finnes en Gud, en Fader og en Frelser for menneskenes barn? Det vet jo også djevelen — og skjelver. Men hva ingen djevel kan, det skulle vi kunne, nemlig med glede og takk sie salmedikterens ord etter:

«Jeg roper **Fader, du er min**, og jeg **min Fader, jeg er din**, din Ånd er meg besegling på, at jeg således tale må, ja selv og frem han bønner bær, at den for deg er søt og kjær.»

Laurits Nilsen.

Sommarskulane 1980

1. Sommarskule på Bakkatun folkehøgskule, Verdal, 25.-29. juni.

Talarar: Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård, Mikael Sandell (kyrkoherde frå Nykarleby i Finland og kjem i lag med Tore Nilsson).

Leiar: Frå styret.

PROGRAM:

Onsdag, 25. juni:

- kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
- kl. 20.00 Møte ved Nygård og Nilsson.

Torsdag, 26. juni:

- kl. 10.00 Bibeltid ved T. Nilsson.
- kl. 11.30 Bibeltid ved O. Dyrøy
- kl. 17.00 Bibeltid ved M. Sandell
- kl. 20.00 Møte ved A. Lid. Offer til «Lov og evangelium.»

Fredag, 27. juni:

- kl. 10.00 Bibeltid ved Nygård.
- kl. 11,30 Bibeltid ved Nilsson.
- kl. 17.00 Bibeltid ved A. Lid.
- kl. 20.00 Møte ved R. Linkjendal. Offer.

Laurdag, 28. juni.

- kl. 10.00 Bibeltid ved M. Sandell.
- kl. 11.30 Bibeltid ved T. Nilsson.
- kl. 17.00 Bibeltid ved R. Linkjendal.
- kl. 20.00 Møte ved Dyrøy.

Sundag, 29. juni:

- kl. 10.00 Møte ved G. Nygård. Offer.
- kl. 11.30 Møte ved M. Sandell.
- kl. 13.00 Middag som avslutning på sommar skulen.

Send innmelding før 1. juni til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset - helst skriftleg med namn og adresse samt alder på evt. barn under 15. år. Tlf. 054 27435.

Pris for oppholdet:

Full pensjon m/oppred seng, kr. 100,-pr.døgn.
Full pensjon u/oppred seng, kr. 90,-pr døgn.
Under 15 år, kr. 50,-pr. døgn

Under 6 år går fritt

Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer oppred seng.

For teltplass og campingvogn, kr. 25,-pr. døgn. Dersom dei som ligg i telt eller campingvogn ynskjer å kjøpa seg mat til liks med dei innkvarterte, så fell leiga for telt eller campingvogn bort

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

2. Sommarskule med årsmøte i Norheimsund, 16.-20. juli

Talarar: Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård, Olav Aakhus.

Leiar: Styret.

PROGRAM:

Onsdag, 16. juli:

- kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
- kl. 20.00 Møte ved Sverre Bøhn og Olav Aakhus.

Torsdag, 17. juli:

- kl. 10.00 Årsmøte, form.leiar. Andakt ved Ingebrigt Sørfohn.
- kl. 17.00 Bibeltid ved T. Nilsson.
Emne: Ordet som dødar.
- kl. 20.00 Møte ved O. Dyrøy. Offer til «Lov og Evangelium».

Fredag 18. juli:

- kl. 10.00 Bibeltime ved A. Lid.
kl. 11.30 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Ordet som gjer levande.
kl. 17.00 Bibeltime ved R. Linkjendal.
kl. 20.00 Møte ved G. Nygård. Offer til misjonen.

Laurdag, 19. juli :

- kl. 10.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Ordet som er liv
kl. 11.30 Bibeltime ved G. Nygård.
kl. 17.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Offerlammet.
kl. 20.00 Møte ved T. Nilsson. Emne: Træl-
kvinnas barn -/ og R. Linkjendal.

Sundag, 20. juli:

- kl. 10.00 Møte ved A. Lid. Offer.
kl. 11.30 Møte ved T. Nilsson.
kl. 13.00 Middag som avslutning på sommar skulen.

Send innmelding før 1. juli til Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund - gjerne skriftleg med namn og adresse (alder på barn under 15 år treng ikkje oppgjevast her). Tlf. kontor: 055 51666. Tlf. privat: 055 51209.

Prisen for opphaldet: Vaksne, kr. 250,-
Under 15 år, kr. 150,-
Under 6 år går fritt.
For telt plass og campingvogn, kr. 10,-pr.døgn.

Dersom dei som ligg i telt eller campingvogn ynskjer å kjøpa seg mat til liks med dei innkvarterte, så fell leiga for telt eller campingvogn bort.

Alle må ta med spisebestikk og sovepose eller sengetøy.
Program blir tilsendt alle som melder seg på.

Alle er hjarteleg velkomne til sommarskulane, og vi vonar at ei tidleg planlegging vil gjera det mogeleg for mange å ta seg ut.

Helsing Styret.